

Arrest

nr. 285 137 van 21 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. RAHOU en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 februari 2022, dient op 7 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 8 juni 2022.

1.3. Op 31 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 31 augustus 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Irakese nationaliteit. U bent koerd van etnie en moslim van religie. U werd geboren op 12 februari 1980 in Qushtapa. Toen u zes jaar oud was, verhuisde u met uw gezin naar Erbil. Daar bleef u tot in augustus 1999: u had een relatie maar de ouders van uw partner waren niet akkoord met een huwelijk, waardoor u het land ontvluchtte. U vroeg internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk. In 2000 kreeg u er verblijfsrecht voor vier jaar, en in 2005 werd uw statuut omgezet naar een verblijfsstatuut van onbepaalde duur.

In het Verenigd Koninkrijk leerde u een Roemeense vrouw kennen, L.R.. U begon met haar een relatie eind 2008. Op 26 december 2009 kregen jullie een zoon, A.T.K. (O.V. X). Begin 2010 gingen u en L. uit elkaar. U kon zich niet verzoenen met L.'s gedrag en culturele achtergrond: haar familie zou stelen en in bendes zitten, en L. zelf gedroeg zich bijzonder agressief, dronk en rookte. Gedurende de jaren probeerde u goede contacten met haar te onderhouden omwille van jullie zoon, en kwam zij geregeld bij jullie langs, maar haar gedrag verbeterde er niet op. Na een incident waarbij zij u aanviel met een mes, verwittigde u de overheidsdiensten en spande u een zaak aan. L. kreeg een contactverbod van de Britse rechtbank en mocht A. enkel bezoeken onder toezicht.

In 2014 reisde u met A. naar Irak om er uw familie in Koerdistan te bezoeken, want uw moeder was ziek geworden. Na enige tijd verliet u Irak opnieuw omdat u een nieuwe woonst wou regelen in het Verenigd Koninkrijk. A. bleef in tussentijd bij uw familie in Irak wonen.

Eens teruggekomen in het Verenigd Koninkrijk kwam u in de problemen met het gerecht. Een kennis van u had een jachtwapen en vroeg aan u om het schoon te maken. Hij verzekerde u dat voor een dergelijk wapen geen vergunning nodig was. U hoorde echter van iemand anders dat dergelijk wapen wel vergund hoort te zijn, en verwittigde zelf de politie over het bestaan van dit wapen. U werd echter zelf beschuldigd van illegaal wapenbezit en in voorhechtenis geplaatst. U bent ingestort door deze gebeurtenissen en werd in een psychiatrische instelling geplaatst voor enkele maanden. Terwijl u in de instelling verbleef, besloot u afstand te doen van uw verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk en definitief naar uw familie in Irak terug te keren. Nadat u vrijgepleit werd in de rechtszaak voor wapenbezit, keerde u op 5 januari 2017 terug naar Koerdistan.

In Koerdistan had u het echter moeilijk met de corruptie die u zag bij verschillende politieke partijen. U kon het niet laten om daarover opmerkingen te geven en commentaren te schrijven op Facebook. Dit deed u onder uw eigen naam. Eind 2018 werd u verschillende keren aangeraden om dit niet langer te doen: u vernam dat mensen van de regeringspartijen KDP (Koerdische Democratische Partij) en PUK (Patriottische Unie van Koerdistan) bedreigd hadden u te ontvoeren of te vermoorden indien u niet zou stoppen met het uiten van kritiek. U was echter niet bereid om te zwijgen en bleef commentaren op Facebook plaatsen.

Op gegeven dag in november of december 2018 kreeg u telefoon van een onbekende, die u vroeg of u thuis was. U vertelde deze persoon dat u inderdaad thuis was, waarop die antwoordde dat hij dan langs zou komen. Meteen daarna stelde u vast dat u niet langer toegang had tot uw Facebookaccount, omdat het paswoord was veranderd. U voelde zich zeer ongemakkelijk en liet zich vroeg in de ochtend samen met A. naar het huis brengen van uw zus A., die ook in de wijk Zhiyan woonde. Diezelfde dag nog was u met A. alleen in het huis van uw zus, en stelde u vast dat er twee mensen op het dak liepen en dat iemand de voortuin was binnengedrongen. U verschanste zich met A. in een achterkamertje waar een gasboiler stond. De indringers kwamen het huis binnen en probeerde u te bereiken, waarop u in paniek gas uit de fles liet ontsnappen en riep dat u het hele huis zou laten ontploffen als ze niet weggingen. De indringers vluchtten daarop weg. U vluchtte meteen daarna met A. naar het huis van uw andere zus, S., in de wijk Mamostaya. Daar bleef u nog elf maanden. In die periode merkte uw broer, in wiens huis u tot dan gewoond had met A., gedurende enige maanden dat er vreemde auto's in de wijk waren en dat mensen zijn huis in de gaten leken te houden.

U besepte dat u niet langer veilig was in Koerdistan. U vroeg een Iraaks paspoort aan en regelde een visum voor Italië voor u en voor A.. Op 21 november 2019 reisden jullie samen naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende.

Rond de jaarwisseling nodigde u de moeder van A. bij u uit in Duitsland om tijd met haar zoon door te brengen, maar dat verliep niet goed: ze had ook andere familieleden mee, waarvoor er eigenlijk te weinig plaats was in jullie woonst, en bovendien wou A. geen tijd met zijn moeder doorbrengen. Zij vertrok weer. Nadien merkte u tweemaal een wagen op met een aantal personen die u in de gaten leken te houden: eens in de wijk waar u woonde, toen u A. naar school bracht, en eens aan de Aldi. U vermoedt dat deze mensen door de moeder van A. gestuurd waren. U stapte naar de politie, maar die stelden niets te kunnen ondernemen aangezien er op zich niets gebeurd was.

In Duitsland werd uw verzoek om internationale bescherming geweigerd, en in februari 2022 verliet u Duitsland definitief. U arriveerde in België op 7 februari 2022 samen met uw zoon A., en jullie dienden diezelfde dag nog een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: identiteitsbewijzen (uw rijbewijs uit het VK, het geboortecertificaat van uw zoon, uw paspoort, het huidige paspoort van A., een verlopen paspoort van A., documenten ivm het aanvragen van A.'s paspoort, twee uittreksels uit het volksregister van Irak: één van u persoonlijk en één dat de samenstelling van uw familie attesteert, uw Duitse identiteitsbewijs), documenten i.v.m. uw repatriëring vanuit de VK naar Irak, een inkomensdocument uit het VK en een doktersbriefje uit het VK.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

In de eerste plaats moet de aandacht gevestigd worden op de ernstige discrepanties tussen het asielrelaas dat u deed voor de Duitse asielinstanties in 2019, en het asielrelaas dat u in uw huidige verzoek om internationale bescherming doet voor de Belgische asielinstanties.

In Duitsland maakte u geen melding van het feit dat u jarenlang in het Verenigd Koninkrijk verbleef en er een verblijfsstatuut had, noch dat uw zoon in het Verenigd Koninkrijk geboren was. Dat geeft u ook zelf spontaan aan bij de start van uw gehoor op het CGVS: u haalt aan dat u het niet verstandig achtte over deze zaken te vertellen, omdat u vreesde dat Duitsland streng is en u makkelijk naar Koerdistan zou uitzetten (CGVS p. 11-12). Hoewel het positief is dat u tijdens uw huidige verzoek wel de paspoorten van u en uw zoon neerlegt en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over jullie verblijfplaatsen, blijft het echter zeer opmerkelijk dat u in Duitsland daarbovenop een volledig afwijkend asielrelaas verzor. U haalde er immers aan dat de moeder van A. een Iraakse vrouw was, dat zij gestorven was en dat haar familie u aanviel en bedreigde, wat de aanleiding vormde voor uw vertrek uit Irak (zie asiëldossier Duitsland, gehoorverslag ("Niederschrift") p. 5-7, toegevoegd aan de blauwe map in uw administratief dossier). Er kan niet ingezien worden waarom u een verzonnen verhaal zou ophangen indien u wérkelijk vlak voor uw vertrek uit Irak vervolgd werd om politieke redenen, door (mogelijk verschillende) politieke partijen en de regering, en waarbij er zelfs een aanslag op uw leven werd gepleegd in de woning van uw zus. Als deze zaken werkelijk gebeurd zouden zijn, en werkelijk de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek naar Duitsland en vervolgens naar België, zou logischerwijze kunnen worden verondersteld dat u dit ernstige asielrelaas reeds uit de doeken zou hebben gedaan voor de Duitse asielinstanties (zelfs mocht u daarbij nog steeds weglaten dat u ooit in het Verenigd Koninkrijk heeft geleefd en dat uw zoon er geboren is). U stelt op het CGVS dat u in Duitsland wél verteld heeft over de politieke vervolging waarvan u het slachtoffer werd in Irak (CGVS p. 12), maar dat blijkt niet te kloppen (zie asiëldossier Duitsland, toegevoegd aan de blauwe map in uw administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt naar de reden voor het in Duitsland verborgen houden van uw werkelijke vertrekaanleiding, stelt u aanvankelijk nogmaals

dat u wel verteld heeft over uw politieke problemen, om vervolgens toe te geven dat dat niet zo is. Wanneer opnieuw gevraagd wordt waarom, herhaalt u enkel dat u uw paspoort niet wou tonen, wat naast de kwestie is; en wanneer de vraag herhaald wordt, komt u niet verder dan te stellen dat u ook niet weet waarom u niet over uw politieke problemen vertelde in Duitsland (CGVS p. 27-28). Dergelijke uitleg is geenszins een verklaring voor het bizarre feit dat u een vertrekaanleiding zou verzinnen, terwijl u ook echte politieke vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt. Gezien u hiervoor geen enkele zinnige uitleg weet te bieden, werkt u dan ook de indruk dat ook het asielrelaas dat u ophangt voor de Belgische asielinstanties niet waarheidsgetrouw is. Er moet dan ook geconcludeerd worden dat de geloofwaardigheid van uw volledige relaas zeer sterk onder druk komt te staan.

Daarnaast legde u inconsistente, onlogische en onaannemelijke verklaringen af, die de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder afbreken en bovenstaande indruk bevestigen.

Zo legde u volatiele en bevreemdende verklaringen af over de precieze contacten die er geweest zijn - zowel voor als na de aanslag op uw leven in de woning van uw zus - met de politieke partijen die u bedreigen.

U stelde immers dat de regeringspartijen KDP (Koerdische Democratische Partij) en PUK (Patriottische Unie van Koerdistan) u verschillende keren waarschuwden om te stoppen met kritiek te spuien op Facebook, vooraleer onbekenden u aanvielen in de woning van uw zus. Vooreerst komt het bijzonder eigenaardig over dat u aanvankelijk verklaart geen flauw idee te hebben wie of welke partijen u precies bedreigen, terwijl u vervolgens precies weet te zeggen welke twee partijen u via-via waarschuwingen en bedreigingen bezorgd hebben. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u, wanneer u gevraagd wordt of u een idee heeft wie u bedreigd heeft, meteen zou melden dat er twee partijen zijn van wie u expliciete bedreigingen (van ontvoering en moord, CGVS p. 23) gekregen heeft - ook als u niet zeker bent welke partij precies een aanslag op uw leven organiseerde (CGVS p. 22). Dat u dat niet deed, doet reeds de wenkbrouwen fronsen.

Daarenboven legde u volatiele verklaringen af over de precieze waarschuwingen of bedreigingen die u bereikten. U stelde uiteindelijk dat mensen van PUK en KDP uw broer, bij wie u inwoonde, en de burens gevraagd hebben om tegen u te zeggen dat u uw mond moest houden, en dat er expliciet gedreigd werd dat u zou ontvoerd of vermoord worden indien u niet stopte met uw commentaren. Dat gebeurde in september of oktober 2018. Wanneer u gevraagd wordt om te preciseren welke contacten er dan precies geweest zijn met de partijen, en hoe deze verliepen, maakt u gewag van drie waarschuwingen, maar enkel aan uw burens: een veiligheidsagent van KDP zou één keer aan uw burens gevraagd hebben tegen u te zeggen dat u uw mond moest houden, en bewakingsagenten van PUK zouden hetzelfde twee maal aan burens gevraagd hebben. Wanneer u gevraagd wordt waarom deze personen u of uw broer niet rechtstreeks zouden gecontacteerd hebben, maakt u gewag van nog een extra contact: een achterbuur van uw broer zou zelf KDP-lid zijn en aan hem gevraagd hebben om u te doen stoppen met uw commentaar, maar dan op een vriendelijke manier. Wanneer nogmaals gevraagd wordt waarom u niet zelf door deze mensen werd aangesproken, stelt u eerst dat ze dat niet gedurfd zullen hebben omdat u deel uitmaakt van een grote stam, en dat er bovendien mensen van uw stam bij zowel KDP als PUK zitten. Meteen daarna wijkt u echter opnieuw af van uw verhaal en stelt u plots dat u wél rechtstreeks bent gewaarschuwd, door dezelfde KDP-buur die ook met uw broer gesproken heeft (CGVS p. 22-23). Dat u eerst volhoudt dat u enkel viavia gewaarschuwd werd, in plaats van meteen te vermelden dat u wél persoonlijk door iemand van KDP werd gevraagd om uw commentaren te stoppen, is niet ernstig. Dergelijke volatilititeit breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder af.

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over de acties van de politieke partijen ná de aanslag op uw leven. U verklaart immers dat uw broer R. na de aanslag liet weten dat u niet terug moest keren naar de wijk Zhiyan, omdat hij er rare gezichten opmerkte en vreesde dat zijn huis, waar u aanvankelijk woonde, in de gaten gehouden werd (CGVS p. 18). U stelt dat hij gedurende twee-drie weken deze rare gezichten opmerkte. Daarna verklaart u echter dat uw broer in totaal twee-drie maanden vreemde mensen opmerkte, en geen twee-drie weken. U stelt echter ook dat uw broer opmerkte dat het huis in de gaten gehouden werd tot op het moment dat de woning in kwestie verkocht werd, maar die verkoop zou gebeurd zijn zo'n vier à vijf maanden voor uw vertrek (CGVS p. 19). Aangezien er elf maanden gezeten hebben tussen de aanslag op uw leven en uw vertrek uit Irak (CGVS p. 10), zou dat echter willen zeggen dat uw broer gedurende zes of zeven maanden (tot vier of vijf maanden voor uw vertrek) vreemde mensen opmerkte in de wijk, liefst dubbel zo lang als wat u eerst verklaart. Het gegeven dat u er niet in slaagt rechtlijnige verklaringen af te leggen over hoe lang de woning precies in de gaten werd gehouden, komt niet geloofwaardig over.

Uw volatiële en bevreemdende verklaringen over de contacten met de politieke partijen die u vervolgen, breken uw geloofwaardigheid in ernstige mate af en doen nog meer twifelen of u ooit echt problemen met hen heeft gekend. Daarnaast zijn de verklaringen die u aflegt over de acties van uw vervolgers ook onlogisch.

U beweert immers dat uw broer na de aanslag op uw leven, en terwijl u bij uw zus in Mamostaya verbleef, gedurende meerdere weken of maanden opmerkte dat mensen zijn woning, waar u zelf verbleven had, in de gaten hielden. Verder gebeurde er echter niets, tot op het moment van uw vertrek elf maanden later. Dat is bevreemdend: er zou immers kunnen worden verondersteld dat als de woning werkelijk in de gaten gehouden werd omdat de regeringspartijen nog steeds achter u aan zaten, dat de partijen dan ook iets zouden hebben gedaan om u ook echt te vinden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel de KDP als van de PUK in het verleden reeds contact namen met uw broer en met uw burens om u te waarschuwen, dus zou logischerwijze kunnen worden verwacht dat ze minstens deze mensen opnieuw zouden contacteren als ze werkelijk naar u op zoek zouden zijn, of dat ze zelfs op zoek zouden gaan naar uw andere familieleden in hun pogingen om u te vinden (CGVS p. 22-23). Het gegeven dat zelfs dat niet is gebeurd, en dat er bovendien na de aanslag op uw leven helemaal niets meer gebeurd is gedurende elf maanden, komt zodoende zeer onlogisch over. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, en u gevraagd wordt waarom u desondanks meent dat de partijen nog steeds achter u aan zitten, stelt u dat uw naam vanzelfsprekend op een lijst staat en dat u bij een controle altijd kan opgepakt worden (CGVS p. 24). Dat u op een lijst zou staan of mogelijk gezocht zou worden door de autoriteiten is echter slechts een blote bewering, waarvoor u geen enkel bewijs neerlegt. Dit kan dus niet beschouwd worden als een afdoende verklaring, en bovendien kan er op worden gewezen dat blijkt dat u niét werd opgepakt op de luchthaven, wat juist een aanwijzing vormt voor het gegeven dat u helemaal niet op een lijst van de autoriteiten staat.

Het gegeven dat er de laatste elf maanden van uw verblijf in Irak niets meer gebeurd is dat erop wijst dat politieke partijen naar u op zoek zijn of u iets aan willen doen, trekt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder in twijfel. Ook uw verklaringen betreffende uw eigen gedrag doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw hele relaas is immers gestoeld op de bewering dat de regeringspartijen KDP en PUK naar u op zoek zijn en u mogelijk iets aan willen doen wegens uw commentaren op Facebook. U beweert, zoals hierboven vermeld, dat u op een lijst staat en bij een controle op elk moment kan worden opgepakt. Met dat gegeven in het achterhoofd komt het wel zeer eigenaardig over dat u het land op officiële wijze via de luchthaven van Erbil kon verlaten. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, stelt u dat u met vele familieleden naar de luchthaven gegaan bent en dat de autoriteiten u niet voor het oog van andere burgers zouden oppakken (CGVS p. 24). Dat is een bizarre veronderstelling. U beweert immers dat deze partijen mensen op u afgestuurd hebben om op klaarlichte dag de woning waar u was binnen te breken en u er iets aan te doen (CGVS p. 17), waardoor niet kan ingezien worden waarom ze u – louter wegens de aanwezigheid van enkele familieleden - plots zelfs niet zouden durven te arresteren. Verder stelt u dat er geen aanwezigheid van PUK is op de luchthaven, enkel van KDP, wat vooreerst slechts een blote bewering is, en wat ten tweede naast de kwestie is gezien u beweert ook door KDP bedreigd te zijn. Het gegeven dat u, ondanks het feit dat u de regeringspartijen vreest en stelt opgepakt te kunnen worden bij controle, toch verkoos om via de luchthaven het land te verlaten op officiële wijze, én dat dat ook probleemloos gelukt is, trekt uw geloofwaardigheid nog verder in twijfel.

Er moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw asielaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de problemen die u er in 1999 toe brachten naar het Verenigd Koninkrijk te vluchten, namelijk dat u bedreigd werd door de familie van een voormalig liefje omdat zij niet akkoord waren met de relatie, moet worden opgemerkt dat deze problemen van de baan blijken te zijn: u heeft gedurende uw verschillende verblijven in Irak tussen 2014 en 2019 niets meer van deze mensen gehoord. Wanneer u gevraagd wordt naar problemen met deze mensen, stelt u weliswaar dat u zich af en toe afvraagt of het misschien toch deze mensen zouden zijn die u bij uw laatste verblijf in Irak hebben aangevallen, maar daar is geen enkele aanwijzing voor (CGVS p. 27). Uit de problemen die u stelt gekend te hebben in 1999 kan dus ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U haalt verder aan dat uw zoon A. geen toekomst heeft in Irak, omdat hij er geen recht heeft op de nationaliteit en er dus geen papieren kan verkrijgen (Vragenlijst 3.5, CGVS p. 5). U stelt dat u geprobeerd heeft om Iraakse documenten voor hem te regelen, maar dat dit afgewezen werd. Dat blijkt echter slechts een blote bewering: u legt geen documenten neer die aantonen dat u dergelijke aanvraag gedaan heeft, en dat deze geweigerd werd. Bovendien is uw bewering in strijd met de Iraakse nationaliteitswet van 2006, waaruit blijkt dat wie een Iraakse vader of moeder heeft ook als Iraakees wordt beschouwd en waarin verschillende mogelijkheden staan om genaturaliseerd te worden of om de Iraakse nationaliteit te (her)verwerven (zie blauwe map, administratief dossier). Er kan dus niet zomaar aangenomen worden dat u in Irak niet samen met uw zoon zou kunnen verblijven. Uit het gegeven dat uw zoon de Britse nationaliteit heeft, kan evenmin worden besloten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U haalt ook verschillende problemen aan die u meemaakte in het Verenigd Koninkrijk met uw ex-partner, de moeder van Ali. In het Verenigd Koninkrijk zou u een contactverbod tegen haar verkregen hebben, en zij zou Ali enkel onder toezicht mogen bezoeken hebben. Ook haalt u aan dat zij in Duitsland mensen op u af zou gestuurd hebben: u meende tot twee maal toe in de gaten gehouden te worden door een aantal mensen (CGVS p. 6-8, 12-13). U stelt in het algemeen ook dat de moeder van Ali de wens zou hebben gehad om hem naar Roemenië te brengen. Wat dat betreft moet het volgende worden opgemerkt. Uw vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van het land van uw nationaliteit, namelijk Irak, en de incidenten die u op aansturen van Ali's moeder heeft meegemaakt in het Verenigd Koninkrijk en in Duitsland hebben op zich geen betrekking op een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in uw hoofde in Irak. Met betrekking tot uw zoon A., wiens vrees ten opzichte van het Verenigd Koninkrijk moet worden beoordeeld, moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u met succes de bescherming wist in te roepen van de Britse autoriteiten in het kader van de problemen die Ali's moeder heeft veroorzaakt (CGVS p. 6-8). Uit de problemen met Ali's moeder kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder kan nog worden opgemerkt dat u in het verleden psychische problemen heeft gekend, waardoor u in het Verenigd Koninkrijk enkele maanden opgenomen werd in een psychiatrische instelling (CGVS p. 15-16). Hoewel u stelt dat u niet langer psychische problemen heeft en niet in therapie bent momenteel, kan voor de volledigheid toch worden toegevoegd dat het feit dat u het enkele jaren geleden mentaal zeer moeilijk had en werd opgenomen, op zich niet kan doen besluiten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Irak. U haalt zelf dan ook geen enkele vrees aan met betrekking tot deze (voormalige) psychische problemen.

Tot slot haalt u meerdere keren aan dat u, nadat u zo lang in het Verenigd Koninkrijk gewoond heeft, niet langer in staat was om zich neer te leggen bij de corruptie die u aanschouwde in Koerdistan, hetgeen u ertoe zou gebracht hebben om zo goed als dagelijks kritische commentaren te posten op Facebook (CGVS p. 10, 11, 18). Dit deed u in eigen naam en met uw eigen foto op uw Facebookaccount (CGVS p. 26-27). U legt geen enkel bewijs neer van uw politieke commentaren op Facebook, en wanneer u gevraagd wordt om concrete voorbeelden te geven van zaken die u de verschillende politieke partijen verwijt, slaagt u daar niet in. U haalt enkel in het algemeen aan dat er mensen neergeschoten werden bij demonstraties en vermeldt de moord op een journalist, maar kan verder geen concrete voorbeelden geven van het beleid of acties van specifieke partijen of organisaties waar u problemen mee had (CGVS p. 26). Bovendien moet opnieuw worden benadrukt dat u tijdens uw asielerzoek in Duitsland met geen woord gerept heeft op enige politieke interesse van uw kant. Er kan zodoende op worden gewezen dat uw beweerde politieke overtuiging en interesse met een korrel zout moet worden genomen. Daarnaast moet, voor zover u zou aanhalen dat u zich niet meer kan aarden in Irak na uw lange verblijf in het buitenland, het volgende worden opgemerkt. U keerde voor het eerst terug naar Irak in 2014 naar aanleiding van de ziekte van uw moeder, en u stelt dat u zich toen al niet kon neerleggen bij de corruptie die u vaststelde, en dat u toen al Facebookcommentaren begon te posten. U stelt dat u toen nog niet in de problemen kwam, maar wel verwachtte in de problemen te komen als u zo zou verder gaan, waardoor u terugkeerde naar het Verenigd Koninkrijk met de bedoeling een nieuwe woning te verzekeren en u later met Ali terug in het Verenigd Koninkrijk te vestigen (CGVS p. 10). Het is in dat opzicht opvallend dat u, ondanks het feit dat u ondanks het feit dat u zich toen al niet kon neerleggen bij de gang van zaken in Irak, toch besliste om terug te keren naar Irak, en zelfs vrijwillig afstand te doen van uw verblijfsstatuut in het Verenigd Koninkrijk. Met dat gegeven in het achterhoofd kan de eventuele bewering dat u zich in Koerdistan niet kan leven met de corruptie van de overheid niet ernstig genomen worden. Bovendien heeft u zoals hierboven uiteen gezet in Irak geen geloofwaardige problemen meegemaakt als gevolg van uw eventuele

politieke overtuiging. Uit uw lange verblijf in het buitenland en de bewering dat u het moeilijk heeft met de gang der zaken in Irak, kan dus ook niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers in gevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de [provincie X] te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak -Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25

september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische militieën omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheids personeel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Erbil in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Erbil een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De verschillende identiteitsbewijzen die u neerlegt (uw rijbewijs uit het VK, het geboortecertificaat van uw zoon, uw paspoort, het huidige paspoort van Ali, een verlopen paspoort van Ali, documenten ivm het aanvragen van Ali's paspoort, twee uittreksels uit het volksregister van Irak: één van u persoonlijk en één dat de samenstelling van uw familie attesteert, uw Duitse identiteitsbewijs) vormen een aanwijzing van de identiteit en verblijfsplaatsen van u en van uw zoon, maar die gegevens staan momenteel niet ter discussie. De documenten i.v.m. uw repatriëring vanuit de VK naar Irak (reisdocument, overzicht van uw geschiedenis in het VK, aanvraag) tonen aan dat u inderdaad afstand deed van uw verblijfsstatuut in het VK en dat u naar Irak reisde, maar dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande analyse. Het inkomensdocument uit het VK en het doktersbriefje uit het VK vormen ook een aanwijzing dat u inderdaad in het VK verbleef, maar dat staat op zich los van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1. van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van de richtlijnen van UNHCR "note on burden and standard of proof".

Hij betoogt dat het niet de taak is van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en dat er *in dubio* het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Hij meent dat in de beslissing de meest nadelige interpretatie werd weerhouden.

Hij zou tijdens het persoonlijk onderhoud een aanvaardbare uitleg hebben gegeven voor het feit dat hij in Duitsland een ander asielrelaas naar voren had gebracht en herhaalt dat hij de oprechte vrees had om vanuit Duitsland terug te worden gestuurd naar Irak. Omdat hij onterecht gedetineerd werd in het Verenigd Koninkrijk, zou zijn asielrelaas aannemelijk zijn.

M.b.t. zijn activiteiten op Facebook stelt hij dat hij tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk gedurende 15 jaren kritiek heeft geuit op de overheid en regeringspartijen. Omdat dit in het Verenigd Koninkrijk is toegelaten, is hij dit als normaal gaan beschouwen. Hij erkent vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Irak en toen hij er merkte dat het leven van zijn zoon in gevaar was, is hij op de vlucht geslagen. Hij benadrukt dat hij Koerdistan is ontvlucht omdat hij kritiek heeft geuit op de overheid.

Na het uiten van zijn kritiek vanuit het Verenigd Koninkrijk zou hij initieel geen problemen ondervonden hebben. De problemen zouden zijn begonnen toen gewapende mannen zich aanboden op zijn adres in Irak. Hij wijst erop dat hij hieromtrent samenhangende en uitgebreide verklaringen heeft afgelegd. In geval van twijfel dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend gelet op zijn specifiek verwesterd profiel. Omdat hij hierover niet werd doorgevraagd, werd hij niet in de mogelijkheid gesteld alle onduidelijkheid de wereld uit te helpen.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel als verwesterde man die meer dan 15 jaar legaal heeft verbleven in het Verenigd Koninkrijk. Hij verwijst vervolgens naar EASO *Country of Origin Information Report Iraq* van maart 2019, waaruit blijkt dat IS nog niet is verdwenen in zijn herkomstgebied en waaruit blijkt dat het nog steeds een onveilig gebied is.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 1 februari 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan het volgend nieuw stuk:

- EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022, met vermelding van de weblink

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd

ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest vervolging bij terugkeer naar Koerdistan omdat hij er kritiek heeft geuit op de regering.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en komt tot de volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker heeft ten aanzien van de Duitse asielinstanties, in het kader van zijn beschermingsverzoek ingediend in 2019, een volledig ander asielrelaas ten berde gebracht waardoor de geloofwaardigheid van zijn volledig-relaas zeer sterk onder druk komt te staan. Hierbij wordt opgemerkt dat (a) er niet kan ingezien worden waarom hij een verzonnen verhaal zou ophangen indien hij werkelijk vlak voor zijn vertrek uit Irak vervolgd werd om politieke redenen; (b) verzoekers uitleg geenszins een dienstige verklaring is voor het bizarre feit dat hij een vertrekaanleiding zou verzinnen, terwijl hij echte politieke vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt.
- ii) Verzoeker legt daarenboven inconsistente, onlogische en onaannemelijke verklaringen af, die de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder afbreken en bovenstaande indruk bevestigen. Hierbij stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker volatiele verklaringen heeft afgelegd over (a) de precieze contacten die er geweest zijn - zowel voor als na de aanslag op zijn leven in de woning van zijn zus – met de politieke partijen die hem bedreigen; (b) over de precieze waarschuwingen of bedreigingen die verzoeker hebben bereikt.
- iii) Verzoeker legt geen rechtlijnige verklaringen af over hoe lang de woning precies in de gaten werd gehouden. Hij verklaart enerzijds dat (a) zijn broer R. na de aanslag gedurende twee-drie weken rare

gezichten had opgemerkt om daarna te verklaren dat (b) zijn broer in totaal twee-drie maanden vreemde mensen opmerkte, wat dan weer strijdt met zijn verklaring dat (c) zijn broer opmerkte dat het huis in de gaten gehouden werd tot op het moment dat de woning in kwestie verkocht werd, maar die verkoop zou gebeurd zijn zo'n vier à vijf maanden voor zijn vertrek, wat zou betekenen dat zijn broer gedurende zes of zeven maanden vreemde mensen opmerkte in de wijk.

iv) Verzoekers verklaringen over de acties van zijn vervolgens zijn onlogisch omdat (a) het bevreemdend is dat de partijen niets zouden hebben gedaan om verzoeker ook echt te vinden; (b) er bovendien na de aanslag op zijn leven helemaal niets meer gebeurd is gedurende elf maanden.

v) Dat verzoeker op een lijst zou staan of mogelijk gezocht zou worden door de autoriteiten is slechts een blote bewering, waarvoor hij geen enkel bewijs neerlegt.

vi) Het gegeven dat er de laatste elf maanden van zijn verblijf in Irak niets meer gebeurd is trekt de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder in twijfel.

vii) Verzoekers verklaringen over zijn eigen gedrag doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas nu (a) zijn hele relaas gestoeld is op de bewering dat de regeringspartijen KDP en PUK naar hem op zoek zijn wegens zijn commentaren op Facebook terwijl (b) hij het land op officiële wijze via de luchthaven van Erbil kon verlaten.

viii) Zijn problemen, die hem er in 1999 toe brachten naar het Verenigd Koninkrijk te vluchten, namelijk omdat hij bedreigd werd door de familie van een voormalig liefde omdat die niet akkoord ging met de relatie, blijken van de baan te zijn nu verzoeker gedurende zijn verschillende verblijven in Irak tussen 2014 en 2019 niets meer van deze mensen heeft gehoord.

ix) Dat verzoekers zoon geen toekomst heeft in Irak omdat hij er geen documenten kan krijgen, betreft slechts een blote bewering en is in strijd met de Iraakse nationaliteitswetgeving.

x) De vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden ten opzichte van Irak en niet t.o.v. het Verenigd Koninkrijk,

xi) De psychische problemen die hij in het verleden heeft gekend, kunnen op zich niet doen besluiten tot het bestaan in zijn hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in Irak;

xii) Verzoeker legt geen enkel bewijs neer van zijn politieke commentaren op Facebook en heeft hieromtrent niets gezegd t.a.v. de Duitse asielinstanties.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.3.1. Vooreerst oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de ernstige discrepanties tussen het asielrelaas dat verzoeker deed voor de Duitse asielinstanties in 2019, en het asielrelaas dat hij bij het CGVS ten berde bracht, op ernstige wijze afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ten aanzien van de Duitse asielinstanties verklaard heeft dat de moeder van zijn zoon A. een Iraakse vrouw was, dat zij gestorven was en dat haar familie hem aanviel en bedreigde, wat de aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Irak (AD CGVS, landeninformatie, asioldossier Duitsland, gehoorverslag ("Niederschrift") p. 5-7), terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij bij terugkeer naar zijn herkomstland vervolging vreest omdat hij er kritiek heeft geuit op de regering.

Verzoeker betwist in het verzoekschrift alleszins op geen enkele wijze de motivering van de commissaris-generaal met betrekking tot de tegenstrijdigheden ten aanzien van zijn verklaringen afgelegd bij de Duitse autoriteiten, maar tracht die tegenstrijdigheden te vergoelijken stellende dat hij de vrees had om vanuit Duitsland teruggestuurd te worden naar Irak. De Raad herinnert eraan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij, waar mogelijk, documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers

binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Dat hij vreesde om te worden teruggestuurd naar Irak, kan gelet op voorgaande niet gelden als een dienstige verantwoording van zijn uiteenlopende verklaringen. Bovendien acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud inconsistente verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet melding had gemaakt over zijn politieke vluchtmotieven ten aanzien van de Duitse asielinstanties (CGVS verhoor, p. 11-13). Dergelijke wisselende verklaringen komen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede. Dit geldt des te meer nu verzoeker nadat hij door de protection officer gevraagd werd naar de redenen waarom hij in Duitsland een ander asielrelaas naar voren heeft geschoven, ontwijkend antwoordde, stellende dat hij zijn paspoort niet wilde tonen. Dergelijke uitleg houdt hoegenaamd geen steek, nu dit geen antwoord biedt op de hem gestelde vraag en verzoeker bovendien nooit verhuld heeft dat hij een Iraaks staatsburger is (AD CGVS, landeninformatie, asioldossier Duitsland). Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het verzoekschrift, kan de Raad een dienstige verklaring ontwaren voor het feit dat verzoeker een vertrekaanleiding zou verzinnen, terwijl hij echte politieke vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt. Verzoekers houding ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Waar hij in zijn verzoekschrift nog stelt dat uit zijn onterechte detentie in het Verenigd Koninkrijk zou blijken dat zijn asielrelaas aannemelijk is, kan hij hoegenaamd niet gevolgd worden. De Raad ziet niet in op welke wijze een detentie in het Verenigd Koninkrijk omwille van wapenbezit, dat overigens gevolgd werd door een vrijspraak in hoofde van verzoeker (CGVS verhoor, p. 16), uitstaans kan hebben met de vervolgingsfeiten waarvan hij thans melding maakt.

4.3.2. Vervolgens oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoekers wisselende en tegenstrijdige verklaringen over (i) de partijen die hem zouden hebben bedreigd nadat hij kritiek had geuit via Facebook, (ii) de precieze aard van die bedreigingen en (iii) de acties van de politieke partijen na de aanslag op zijn leven, de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen. Dat verzoeker initieel geen idee heeft wie of welke partijen hem precies hadden bedreigd (CGVS verhoor, p. 19: *“Nog steeds weet ik niet, die mensen behoorden tot welke groeperingen of partijen, ik kan niet specifiek vertellen, tot welke partij of leiders behoren die mensen”*; p. 22: *“En wat is uw eigen idee, tot wie of welke groep denkt u dat ze behoren? Dat kan ik niet zo zeggen of vastleggen, ik bedoel, mijn kritiek waren tegen alle groeperingen en alle partijen; Ik heb geen partijen uitgesloten. Ik heb geen enige goeie contacten met één van de partijen, dus ik was altijd tegen alle partijen.”*), om vervolgens mee te delen welke twee partijen hem expliciete bedreigingen hebben overgemaakt (CGVS verhoor, p. 22: *“Mensen van PUK en KDP hebben de burens en mijn broer gevraagd om tegen mij te zeggen om mijn mond dicht te houden”*), doet vermoeden dat verzoeker zijn asielrelaas aanpast in functie van de vragen die de protection officer hem stelde, wat niet doet blijken van een oprecht relaas. Immers, indien verzoeker effectief zou bedreigd worden door politieke partijen nadat hij kritiek heeft geuit, kan van hem verwacht worden die politieke partijen bij aanvang, zodra hij hiernaar gevraagd wordt, ook mee te delen. Vervolgens is het uiterst opmerkelijk dat verzoeker niet rechtstreeks dreigementen zou hebben ontvangen, maar dat die via zijn burens werden overgemaakt (CGVS verhoor, p. 22). Ook hier moet de Raad vaststellen dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt aan de hand van de door hem gestelde vragen door de protection officer waar hij tegelijk aangeeft dat hij niet rechtstreeks werd benaderd omdat ze niet gedurfd zullen hebben omdat hij deel uitmaakt van een grote stam, om hierbij in één adem te stellen dat hij wel rechtstreeks werd gewaarschuwd, door dezelfde KDP-buur (CGVS verhoor, p. 27). Dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de precieze wijze waarop hij bedreigd werd en door wie, wat nochtans de kern van zijn asielrelaas betreft, komt de geloofwaardigheid ervan allerminst ten goede. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker evenmin in staat bleek om op consistente wijze verklaringen af te leggen over hoe lang precies zijn woning na de aanslag op zijn leven, in de gaten werd gehouden. Zo verklaarde verzoeker vooreerst dat zijn broer rare gezichten opmerkte gedurende 2 à 3 weken, om vervolgens te spreken over 2 à 3 maanden om nadien wederom een andere versie naar voren te schuiven, namelijk dat zijn broer meldde dat het huis in de gaten gehouden werd tot de verkoop van zijn woning (CGVS verhoor 17-19), wat dan weer plaatsvond 4 à 5 maanden voor zijn vertrek (CGVS verhoor, p. 10). De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel dienstig verweer voert tegen voormelde vaststellingen door in het verzoekschrift te stellen dat zijn problemen zijn begonnen toen gewapende mannen zich aanboden op zijn adres in Irak en dat hij hieromtrent samenhangende en uitgebreide verklaringen heeft afgelegd. Bovendien rept hij met geen woord over zijn verklaring dat er de laatste elf maanden van zijn verblijf in Irak niets meer gebeurd is (CGVS verhoor, p. 19-23) dat erop wijst dat politieke partijen naar hem op zoek zijn of hem iets aan willen doen, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder in twijfel trekt. Indien de regeringspartijen KDP en PUK effectief naar hem op zoek zijn en hem mogelijk iets willen aandoen wegens zijn kritieken geuit op Facebook en indien verzoeker effectief op een lijst zou staan en daardoor bij een controle op elk moment kan worden opgepakt, valt het niet in te zien dat verzoeker het land, op officiële wijze via de luchthaven van Erbil kon verlaten en hierbij geen problemen heeft ondervonden. Waar hij in het verzoekschrift nog opmerkt dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld alle onduidelijkheid de wereld uit

te helpen, merkt de Raad op dat hij hiertoe alleszins geen dienstige poging onderneemt in zijn verzoekschrift, wat de ernst van zijn grief onderuit haalt. De Raad benadrukt dat verzoekers bewering, als zou hij op een lijst staan, niet meer dan een blote bewering betreft, die hij ook niet kan hard maken middels zijn verzoekschrift.

Waar hij nog opmerkt in het verzoekschrift dat hij tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk gedurende 15 jaren kritiek heeft geuit op de overheid en regeringspartijen en dat dit in het Verenigd Koninkrijk is toegelaten, waardoor hij dit als normaal is gaan beschouwen, werpt hij geen ander licht op de pertinente motieven zoals die blijken uit de bestreden beslissing. Evenmin kan zijn betoog, dat hij op de vlucht geslagen is toen hij merkte dat het leven van zijn zoon in gevaar was is en hij Koerdistan is ontvlucht omdat hij kritiek heeft geuit op de overheid, de motieven in de bestreden beslissing doen ombuigen.

4.3.3. Waar hij verder betoogt dat het niet de taak is van het CGVS om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten en dat er *in dubio* het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, gaat hij er ten onrechte vanuit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Bovendien is verzoekers argumentatie in het verzoekschrift geenszins dienstig, ten eerste omdat deze op zeer algemene wijze geformuleerd wordt, ook waar hij nog toevoegt dat in de beslissing de meest nadelige interpretatie werd weerhouden, doch hieromtrent geen verdere duiding geeft. Ten tweede wijst de Raad erop dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek, wel degelijk inhoudelijk besproken werden zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing en moet worden vastgesteld dat die motieven door verzoeker niet betwist worden, mede waarom zij integraal worden overgenomen door de Raad.

4.3.4. Verzoeker werpt voor het eerst in zijn verzoekschrift op dat er in zijn hoofde sprake is van verwestering omdat hij 15 jaar op legale wijze verbleven heeft in het Verenigd Koninkrijk. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat hij een vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Irak omwille van zijn jarenlange verblijf in het Verenigd Koninkrijk anders gepercipieerd en geviseerd zal worden, noch toont hij aan dat zijn verblijf in België of in andere Europese landen voor hem een risico op vervolging inhoudt. Het volstaat geenszins om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België/Europa verblijft en (hierdoor) verwesterd is, doch men dient dergelijk risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft. Bovendien blijkt dat verzoeker op 5 januari 2017 terugkeerde naar Koerdistan en er is verbleven tot 21 november 2019 en hierbij geenszins melding heeft gemaakt van problemen m.b.t. verwestering, die zouden verschillen van de problemen die zoals blijkt uit de uiteenzetting *supra*, ongeloofwaardig worden bevonden.

4.3.5. De Raad oordeelt dat verzoeker niet in staat is om de pertinente en draagkrachtige motieven zoals weergegeven door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing te weerleggen, waardoor die motieven integraal tot de zijne worden gemaakt.

4.3.6. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

4.3.7. Gelet op voorgaande oordeelt de Raad dat verzoeker geen concrete zwaarwichtige elementen aanbrengt waaruit geconcludeerd kan worden dat hij in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In de aanvullende nota van 1 februari 2023 wordt dit als volgt toegelicht: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 [referentie reeds in het administratief dossier] en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 [zie referentie supra] in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot haar herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Erbil te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021 en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022) [referenties reeds in het administratief dossier] blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olie-inkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF)

voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische militieën omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben

intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheids personeel en de corruptie.

Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EUAA COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019) [referentie reeds in het administratief dossier] blijkt dat Irak, naast Bagdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij laat te dezen overigens na om het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Erbil. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in geval van terugkeer naar de provincie Erbil."

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Erbil geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *EUAA Country Guidance Note* over Irak van juni 2022 (p. 195-198).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat voorgaande informatie niet meer actueel of accuraat zou zijn louter door te verwijzen naar een rapport van november 2019 waaruit zou blijken dat IS nog niet is verdwenen en dat Irak nog steeds niet veilig is. Dergelijke informatie is niet van die aard om de vaststellingen van de commissaris-generaal, die gebaseerd werden op informatie van recentere datum, niet *in concreto* weerlegd worden. Verzoeker laat ook na het bewijs te leveren dat hij specifiek zal worden geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Erbil. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar hij zonder meer wijst op zijn verwestering, laat hij na aannemelijk te maken dat er elementen zijn die erop wijzen dat er voor hem omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker aldus niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO